

af 1845 forsaavidt skulde indbringes en udtrykkelig Forandring ved nærværende Lovudkast, som den i hiin Forordning givne Bestemmelse om en Førstvoterende skulde ophøre og Forholdet med at votere først ordnes saaledes, som naturligt er og som det ogsaa er ordnet ved Landets andre Domstole. Den ærede Minister har temmelig stærkt modsat sig dette Forslag baade af formelle og reelle Betragtninger, og jeg kan vel forstaae dette, da han i en Række af Aar netop har indtaget Pladsen som en Førstvoterende, og det allerede derfor maa synes naturligt, at han har vanskeligt ved at see de Ulemper, som vi Andre sine og mine ikke fra idag, men allerede fra den Dag, da dette hele Institut kom tilstede. Ministeren har sagt: „dette bestaaer saaledes i 17 Aar og det er allerede et godt Vidnesbyrd derfor“, men jeg troer, at dette Vidnesbyrd har grumme lidt paa sig. Jeg troer, at de 17 Aar og navnlig de 12 sidste af dem have været saa optagne af andre og vigtigere Reformers, at det vel er naturligt, om vi ikke ere komne ind just paa denne. Man vil gjenkalde i Erindringen — thi jeg troer virkelig, at den historiske Sammenhæng, dette Tribunals historiske Oprindelse og videre Udvikling ikke maa tabes af Sigte for at bedømme den Vægt, som vi ogsaa af en særlig Grund lægge paa dette Moment, og der er flere Medlemmer i dette Thing og endogsaa her tilstede, der i de Koskildste Stænder deeltog i Forhandlingerne om Sagen — at denne Sag som bekendt fremkom under Christian den 8des Regjering og som Mangfoldige antog dengang og endnu antage, nærmest som et politisk Skridt, ved hvilket man tilsigtede at faae visse Forseelser, navnlig politiske Forseelser bragte bort fra en Ret, hvis Domme stundom forekom. En og Anden at være vel meget heldende til frsindede Anstuelser, over til en Ret, der i alt Fald havde med Regjeringens daværende Situation mere stemmende Anstuelser; man indrettede da Kriminal- og Politiretten, der fandt en meget lidet gunstig Modtagelse, og blandt hvis Bestemmelser netop den om den Førstvoterende antoges at være beregnet paa den særlige Indflydelse, som den Førstvoterende efter de menneskelige Forhold og dette Forholds Natur maatte ventes at faae. Jeg maa nu tilstaae, at hvad en-

len den ærede Minister vil sige, at jeg mangler praktisk Blik for den Slags Forhold eller ikke — noget Lignende forekom det mig, at han antydede — vil jeg sige med den ærede Ordfører, at jeg i enhver Henseende anseer denne Bestemmelse for uheldig. Jeg skal ikke tvistes med Justitsministeren, om det er et heldigt Udtryk, der er brugt i Betænkningen: „den overveieende Indflydelse, som ene bør ligge hos Justitiarius.“ — Jeg troer dog det Duffelige er, hvad der Gud skee Lov ogsaa ofte er Tilfældet ved vore Domstole, at Posten som Justitiarius er beklædt med en Mand, der fortrinsviis har de Egenstaber, som Ministeren antydede; men jeg maa tilføie, at jeg troer, at vore Tribunalers Historie ikke mangler Vidnesbyrd om, at en Justitiarius blot ved at være Justitiarius uden derfor at være i Lovhyndighed eller i Landskader Rettens øvrige Medlemmer overlegen, meget vel kan og i mange Tilfælde har udøvet stor Indflydelse paa Sagerne. Jeg maa tilstaae, jeg troer, at den Bestemmelse om et Medlem af Retten, der udelukkende først arbejder Rettens Domme, medfører netop de Ulemper, som Betænkningen og den ærede Ordfører have angivet, og jeg vidste ikke, at der var nogen anden kollegialt sammensat Ret, der har opstillet dette og i alt Fald har bevaret det. Den ærede Justitsminister har visseelig ikke mindre Interesse og Kjærlighed for det omhandlede Tribunals Anseelse end Udvalget, men jeg maa tilstaae, at jeg kan næsten ikke forestille mig, at den ærede Justitsminister ikke skulde kunne sætte sig ind i, hvoreledes netop den Praxis ved Retten, den Bestemmelse om den Førstvoterende nødvendigviis i Tidens Løb maa have en ugunstig Indflydelse paa de øvrige Medlemmers Evne, ikke blot til at skrive Domme, til at affatte dem, men overhovedet til at klare sig Forholdene, og som Følge deraf til at votere rigtigt. Det er derhos Noget, som enhver Rædgmand, som vil tænke sig om, visseelig dog maa indrømme, at det er langt vanskeligere at stille noget Andet, noget Nyt, noget Modsat, istedetfor hvad der gives af den Førstvoterende, end at opstille det fra Først af, naar ikke allerede en saadan Mening er givet, og jeg tør paastaae, at kunne Meningerne derom end være deelte, vil der visseelig ikke være Tærrerrest paa